

Homeric Hymn to Pan 1–21

ἀμφί μοι Ἑρμείαο φίλον γόνον ἔννεπε, Μοῦσα,
αἰγιόδοιον, δικέρωτα, φιλόκροτον, ὅστ' ἀνά πίση
δενδρήεντ' ἀμυδὶς φοιτᾶ χορογηθέσι νύμφαις,
αἶ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης στείβουσι κάρηνα
Πᾶν' ἀνακεκλόμεναι, νόμιον θεόν, ἀγλαέθειρον,
αὐχμήενθ' ὅς πάντα λόφον νιφόντα λέλογχε
καὶ κορυφὰς ὀρέων καὶ πετρήεντα κάρηνα.
φοιτᾶ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ ῥωπήια πυκνά,
ἄλλοτε μὲν ῥεῖθροισιν ἐφελκόμενος μαλακοῖσιν,
ἄλλοτε δ' αὐτὴν πέτρῃσιν ἐν ἠλιβάτοισι διοιχνεῖ,
ἀκροτάτην κορυφὴν μηλοσκόπον εἰσαναβαίνων.
πολλάκι δ' ἀργινόμεντα διέδραμεν οὔρεα μακρά,
πολλάκι δ' ἐν κνημοῖσι διήλασε θῆρας ἐναίρων,
ὄξεα δερκόμενος: τότε δ' ἔσπερος ἐκλαγεν οἶον
ἄγρης ἐξανιών, δονάκων ὑπὸ μοῦσαν ἀθύρων
νῆδυμον: οὐκ ἂν τὸν γε παραδράμοι ἐν μελέεσσιν
ὄρνις, ἦτ' ἔαρος πολυανθέος ἐν πετάλοισι
θρῆνον ἐπιπροχέουσ' ἀχέει μελίγηρυν ἀοιδῆν.
σὺν δέ σφιν τότε Νύμφαι ὄρεστιάδες λιγύμολλποι
φοιτῶσαι πύκα ποσσὶν ἐπὶ κρήνη μελανύδρω
μέλπονται: κορυφὴν δὲ περιστένει οὔρεος Ἥχώ.

Aristophanes Knights 626–51

ὁ δ' ἄρ' ἔνδον ἔλασίβροντ' ἀναρρηγνύς ἔπη
τερατευόμενος ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων,
κρημνοὺς ἐρείδων καὶ ξυνωμότας λέγων
πιθανώταθ' ἢ βουλή δ' ἅπασ' ἀκροωμένη
ἔγένεθ' ὑπ' αὐτοῦ ψευδατραφάξυος πλέα,
κάβλεψε νᾶπυ καὶ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασεν.
κάγω γ' ὅτε δὴ γ' ἔνων ἐνδεχομένην τοὺς λόγους
καὶ τοῖς φενακισμοῖσιν ἐξαπατωμένην,
'ἄγε δὴ Σκίταλοι καὶ Φένακες, ἦν δ' ἐγώ,
'Βερέσχεθοί τε καὶ Κόβαλοι καὶ Μόθων,
ἀγορά τ' ἐν ἧ παῖς ὦν ἐπαιδεύθη ἐγώ,
νῦν μοι φράσος καὶ γλώτταν εὐπόρον δότε
φωνήν τ' ἀναιδῆ, ταῦτα φροντίζοντί μοι
ἐκ δεξιᾶς ἀπέπαρδε καταπυγῶν ἀνῆρ.
κάγώ προσέκυσα· κατὰ τῷ πρωκτῷ θενῶν
τὴν κιγκλίδ' ἐξήραξα κἀναχανῶν μέγα
ἀνέκραγον· ὦ βουλή λόγους ἀγαθοῦς φέρων
εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι:
ἐξ οὗ γὰρ ἡμῖν ὁ πόλεμος κατερράγη,
οὐπῶποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.
τῶν δ' εὐθέως τὰ πρόσωπα διεγαλήνισεν:
εἶτ' ἔστεφάνουν μ' εὐαγγέλια· κάγώ φρασα
αὐτοῖς ἀπόρρητον ποιησάμενος ταχύ,
ἵνα τὰς ἀφύας ὠνοῖντο πολλὰς τουβλοῦ,
τῶν δημιουργῶν ξυλλαβεῖν τὰ τρύβλια.
οἱ δ' ἀνεκρότησαν καὶ πρὸς ἐμ' ἐκεχῆνεσαν.
Plato Protagoras 322c1–323a4

Zeus οὖν δείσας περὶ τῶ γένει ἡμῶν μὴ ἀπόλοιτο πᾶν, Ἑρμῆν πέμπει ἄγοντα εἰς ἀνθρώπους αἰδῶ τε καὶ δίκην, ἵν' εἶεν πόλεων κόσμοι τε καὶ δεσμοὶ φιλίας συναγωγοί. ἐρωτᾶ οὖν Ἑρμῆς Δία τίνα οὖν τρόπον δοίη δίκην καὶ αἰδῶ ἀνθρώποις· πότερον ὡς αἱ τέχνηαι νενέμηνται, οὕτω καὶ ταύτας νεύω; νενέμηνται δὲ ὧδε· εἰς ἔχων ἰατρικὴν πολλοὶς ἱκανοῖς ἰδιώταις, καὶ οἱ ἄλλοι δημιουργοί· καὶ δίκην δὲ καὶ αἰδῶ οὕτω θῶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις, ἢ ἐπὶ πάντας νεύω; ἐπὶ πάντας, ἔφη ὁ Ζεὺς, καὶ πάντες μετεχόντων· οὐ γὰρ ἂν γένοιοντο πόλεις, εἰ ὀλίγοι αὐτῶν μετέχουσιν ὡς περ ἄλλων τεχνῶν: καὶ νόμον γε θεὸς παρ' ἐμοῦ τὸν μὴ δυνάμενον αἰδοῦς καὶ δίκης μετέχειν κτείνειν ὡς νόσον πόλεως. οὕτω δὲ, ὦ Σώκρατες, καὶ διὰ ταῦτα οἱ τε ἄλλοι καὶ Ἀθηναῖοι, ὅταν μὲν περὶ ἀρετῆς τεκτονικῆς ἢ λόγος ἢ ἄλλης τινὸς δημιουργικῆς, ὀλίγοις οἴονται μετεῖναι συμβουλής, καὶ ἂν τις ἐκτὸς ὧν τῶν ὀλίγων συμβουλεύῃ, οὐκ ἀνέχονται, ὡς σὺ φῆς—εἰκότως, ὡς ἐγὼ φημι—ὅταν δὲ εἰς συμβουλήν πολιτικῆς ἀρετῆς ἴωσιν, ἦν δεῖ διὰ δικαιοσύνης πᾶσαν ἰέναι καὶ σωφροσύνης, εἰκότως ἅπαντος ἀνδρὸς ἀνέχονται, ὡς παντὶ προσῆκον ταύτης γε μετέχειν τῆς ἀρετῆς ἢ μὴ εἶναι πόλεις. αὕτη, ὦ Σώκρατες, τούτου αἰτία.

Horace *Odes* 1.14

O nauis, referent in mare te noui
fluctus. o quid agis? fortiter occupa
portum. nonne uides, ut
nudum remigio latus

et malus celeri saucius Africo
antemnaeque gemant ac sine funibus
uix durare carinae
possint imperiosius

aequor? non tibi sunt integra lintea,
non di, quos iterum pressa uoces malo.
quamuis Pontica pinus,
siluae filia nobilis,

iactes et genus et nomen inutile:
nil pictis timidus nauita puppibus
fidit. tu, nisi uentis
debes ludibrium, caue.

nuper sollicitum quae mihi taedium,
nunc desiderium curaque non leuis,
interfusa nitentis
uities aequora Cycladas.

Suetonius *Nero* 26

Petulantiam, libidinem, luxuriam, auaritiam, crudelitatem sensim quidem primo et occulte et uelut iuuenili errore exercuit, sed ut tunc quoque dubium nemini foret naturae illa uitia, non aetatis esse, post crepusculum statim adrepto pilleo uel galero popinas inibat circumque uicos uagabatur ludibundus nec sine pernicie tamen, siquidem redeuntis a cena uerberare ac repugnantes uulnerare cloacisque demergere assuerat, tabernas etiam effringere et expilare; quintana domi constituta, ubi partae et ad licitationem diuidendae praedae pretium absumeretur. [2] ac saepe in eius modi rixis oculorum et uitae periculum adiit, a quodam laticlauio, cuius uxorem adtrectauerat, prope ad necem caesus. quare numquam postea publico se illud horae sine tribunis commisit procul et occulte subsequentibus. interdium quoque clam gestatoria sella delatus in theatrum seditionibus pantomimorum e parte proscaeni superiore signifer simul ac spectator aderat; et cum ad manus uentum esset lapidibusque et subselliorum fragminibus decerneretur, multa et ipse iecit in populum atque etiam praetoris caput consauciauit.

Virgil *Georgics* 2.490–512

Felix, qui potuit rerum cognoscere causas,
atque metus omnis et inexorabile fatum
subiecit pedibus strepitumque Acherontis avari.
Fortunatus et ille, deos qui novit agrestis,
panaque Silvanumque senem Nymphasque sorores:
illum non populi fascēs, non purpura regum
flexit et infidos agitans discordia fratres
aut coniurato descendens Dacus ab Histro,
non res Romanae perituraque regna; neque ille
aut doluit miserans inopem aut inuidit habenti
quos rami fructus, quos ipsa uolentia rura
sponte tulere sua, carpsit; nec ferrea iura
insanumque forum aut populi tabularia uidit.
sollicitant alii remis freta caeca ruuntque
in ferrum, penetrant aulas et limina regum;
hic petit excidiis urbem miserisque Penatis,
ut gemma bibat et Sarrano dormiat ostro;
condit opes alius defossoque incubat auro;
hic stupet attonitus rostris; hunc plausus hiantem
per cuneos—geminatus enim plebisque patrumque—
corripuit; gaudent perfusi sanguine fratrum,
exsilioque domos et dulcia limina mutant
atque alio patriam quaerunt sub sole iacentem.